

Raadsleden, voorzitter, wethouder,

De visie op volkstuinen die voorligt 'Meer groen voor meer Rotterdammers', biedt geen enkele zekerheid dat stadsbewoners in de toekomst samen kunnen blijven tuinieren.

Rotterdammers hebben gemiddeld het laagste vermogen van Nederland. Velen hebben zelf geen huis, laat staan een tuin. Velen wonen al in versteende wijken. De behoefte aan samen tuinieren is groot laten onze wachtlijsten zien. Maar de ruimte is beperkt, schrijft dit college in haar visie. Er moeten keuzes gemaakt worden! Zorgvuldige afwegingen! We moeten huizen bouwen!

In feite staat er nu dat ruimte kostbaar is. Té kostbaar om te reserveren voor tuinverenigingen! Al bijna 100 jaar zijn volkstuinen een publieke voorziening, net als riolering en openbaar vervoer. Er is veel veranderd, we bedienen inmiddels de middenklasse, maar onze verenigingen zijn nog steeds groene oases voor mensen in een versteende omgeving!

Niet iedereen trapt graag tegen een bal of ligt graag op een yogamatje. Samen buiten in het groen je hobby uitoefenen is waardevol. Leren samenwerken in een vereniging is waardevol. Elkaar leren verdrágen is waardevol. Zeker als je dicht op elkaar leeft. Mogen arme mensen soms geen ruimte innemen? Krijgen wij pas eigen ruimte op de begraafplaats?

Het college zoekt de heilige graal met deze visie. Een onmogelijke puzzel: een dichtgebouwde stad waar iedereen tóch graag in wil en kan leven.

Het college kiest er na alle participatiesessies niet voor onze gemeenschappelijke tuinen te beschermen. Te borgen. Onder te brengen bij een beleidsafdeling. Er zo nodig geld voor vrij te maken.

Dát hoort in een visie te staan, het staat er nóg niet. Daarom zijn wij nú hier, in de commissievergadering. Daarom ben ik, Annemarie Moormann, tuinder op vtv Blijdorp, minvermogend stadsbewoner en bestuurslid van SPRV nu hier.

Ik vraag de raad om wél concreet te worden. Want onze verenigingen moeten behouden blijven. Voor alle Rotterdammers!

Rotterdammers hebben gemiddeld het laagste vermogen van Nederland, maar nog steeds 11 duizend euro per persoon. Bouwen boven de snelweg is wat duurder, maar kúnnen we dat 'verlies' als stad niet dragen met en voor elkaar, of willen we het niet?

Ik vraag jullie om bestaanszekerheid voor onze clubs.

Voeg aan de visie toe:

Een stadsbestuur moet iederéén de ruimte geven. Er is ruimte voor sporten in verenigingsverband, er is ruimte voor een golfbaan middenin de stad, er is óók ruimte voor tuinieren in verenigingsverband. Koste wat kost. Bouwen in groen is lekker goedkoop, maar nódig is het niet. Duurder vérbouwen en daarmee tuinen behouden kan óók.

En áls we met ruimte moeten schuiven dan hanteren we de garanties geboden in de natuurbeschermingswet: alléén als er geen alternatief is. Alléén wat aantoonbaar noodzakelijk is. En altijd met compensatie van wat verloren ging.

Voeg dat toe, want zonder borging en dus behoud moeten we ons in de toekomst planten en dieren in de stad maar vóórstellen. Zoals de paarden in Monty Pythons search for the holy grail.

De meesten van ons herinneren zich deze film. Koning Arthur en zijn ridders van de ronde tafel op zoek naar de graal. Er was geen budget voor paarden in de film, dus huppelden de ridders over het doek en klopten op kokosnoten om de paarden te laten hóren.

Geen paarden, maar kokosnoten. Veel goedkoper.

Dat werkte, want iedereen weet dat ridders en paarden bij elkaar horen.

De burgemeester en wethouders, modérne strijders voor het publiek belang (zat wethouder Karremans al niet eens op een paard op een verkiezingsposter?), willen onze tuinen liever geen ruimte geven en hópen dat huizen en tuinen samengaan zoals ridders en paarden. Geen volkstuinen, maar daktuinen. Veel winstgevender. De vereniging moet je er maar bij fantaseren.

Maar een stad is geen film. Een gedroomde aardappel kun je niet eten en wethouder Achbar zal de graal evenmin vinden als ridder Lancelot. Geef ons óók de ruimte!

Bedankt voor uw aandacht.